

„Děsivá cesta tajemnými stíny a zákoutími
a zároveň drásavé svědectví o lásce a ztrátě.“
Richard Chlizar, spoluautor bestsellerové série *Kouzelná skříňka*

RONALD MALFI

POJĎ SE MNOU

HOROR

POJĎ
SE MNOU

Come With Me
Copyright © 2021 by Ronald Malfi
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michael Havlen, 2022
Cover © Julia Lloyd, 2022
Cover Illustration © Vince Haig, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-3014-8 (pdf)

Ronald Malfi

POJĎ
SE MNOU

FOBOS

Pro Wendi Wintersovou
25. května 1953 – 28. června 2018

Část první

DUCHOVÉ
V ZÁŘI
SVĚTLOMETŮ

KAPITOLA PRVNÍ

1

Každé manželství má svá tajemství. Tomu rozumím, Allison. Chápu to. Tajemství jsou tím, co manželům umožňuje uchovat si vlastní já a zároveň být polovinou dvojice, a mohou být stejně důležitá jako třeba dýchání. Prchavé touhy, nepatřičné sny – to jsou soukromé záležitosti vyhrazené jedinému člověku, samotnému opatrovníkovi těchto tajemství, strážci trezoru. Malé tajnosti se skrývají snadno – snadněji než velká tajemství, lži a závislosti, které nezůstanou v utajení napořád, protože se jako nějakí vodní tvorové nakonec vždycky musí vynořit z hlubin, aby se nadechly.

Tvé tajemství jsem, Allison, začal odkrývat asi tři měsíce po tvé smrti. Byl to zdlouhavý proces, protože se mi jako krása neodhalilo najednou, šlo spíš o postupné rozšiřování obzorů a ujasňování okolností. To jsi celá ty, Allison – člověk odkrývá další a další vrstvy, a než se dostane až k těm nejhlubším, stojí ho to hodně práce a úsilí. Ty jsi nikdy nebyla povrchní a tomu odpovídalo i tajemství, které jsem po tvé smrti rozkládal jako obrácené origami. Kdybych dokázal racionálně uvažovat, možná bych ho zvládl rozebrat rychleji. Věř mi, prosím. Ale já jsem těch prvních pár měsíců po tvé smrti prožil v jakémsi hypnagogickém transu. Víš, část mého já přestala existovat spolu s tebou – další důsledek

manželského svazku – a to, co ze mě zbylo, už ani nepřipomínalo lidskou bytost.

Kartonová krabice omotaná lepicí páskou před naším vchodem. Dost otřepaný způsob, jak se dozvědět o tajném životě své zemřelé ženy. Přiznám to hned na začátku, aby později nedošlo ke zbytečnému nedorozumění – nejsem hrdý na to, jakým směrem se ubíraly moje myšlenky. Aspoň zpočátku. Náhodný pozorovatel by to mohl přehlédnout, ale já jsem byl tvůj manžel, ne někdo, kdo do tvého života jen tak náhodou nahlédl. Najednou se přede mnou otevřela škvírka. A pak se rozšířila. A poté ještě víc.

Pokud jde o tajemství, podle mého názoru nikdy o nikom nevíme všechno. Dokonce ani o člověku, který spí vedle nás a sdílíme s ním život.

2

Byla to právě tvá temnota, kvůli které jsem se do tebe zamiloval, Allison.

Mám na mysli temnotu hlubin. Jako když můžeme nahlédnout do úzkého otvoru a nechat se okrást o zrak fascinující vzdáleností toho všeho. Naprostou nekonečností. Ano, byla jsi hezká, ale byla to tvoje nekonvenční dravá aura, kterou jsi kolem sebe vyzařovala – hluboké záblesky, jež jsem občas zahlédl v tvých očích jako světlice na noční obloze –, čím sis mě k sobě pomalu přitáhla. Tvůj temný, jízlivý úsměv, který naznačoval, že znáš nějaké tajemství. To, jak sis drsně okusovala nehty a jak se ti na našich prvních schůzkách na spodním rtu třeptily skvrny od laku. Byla jsi pro mě jednou velkou záhadou.

Poprvé jsem tě zahlédl na pramici v místech, kde se Deep Creek vlévá do zálivu. Seděla jsi tam se skloněnou hlavou,

tmavá silueta zmáčená vydatným jarním lijákem. Pozoroval jsem tě zpod markýzy přístavní restaurace, zaujatý tou osamělou postavou pohupující se v bouřce na rozvlněné hladině. Přiznávám se, v první chvíli jsem ani nevěděl, že jsi žena. Byli jsme od sebe příliš daleko, výhled navíc ztěžoval vytrvalý déšť, v němž jsi vypadala jako nerozeznatelná, nehybná hrouda, promiň mi ten výraz. V duchu jsem začal sprádat příběh, jak ses asi ocitla v dešti na tomhle místě, že ti třeba někdo zlomil srdce a teď uvažuješ o sebevraždě... nebo už mrtvá jsi, oběť žárlivého milence, který podepřel tvé tělo v loďce a vyslal ho do zálivu...

Scénář se ještě víc zamotal, když se z vody kolem tebe vynořily tři postavy v černých neoprenech, slizké jako tuleni, a vylezly k tobě do pramice. Teprve pak ses konečně pohnula – lehce jsi naklonila hlavu, snad abys jim položila otázku nebo vydala příkaz. Jeden z těch potápěčů nahodil přidavný motor a loďka opsala na vodní ploše široký oblouk. Když se znovu zastavila dál ode mě, sledoval jsem, jak se všichni tři postupně přehoupali přes její bok a znovu zmizeli pod divokou rozbouřenou hladinou. Zůstala jsi tam schoulená v dešti, připomínala jsi tmavý středník pohupující se na vlnách se skloněnou hlavou, jako bys zkoumala v klíně něco ohromujícího.

Pramice tě nakonec vysadila v přístavu a zase zmizela v deštivé mlze. Měla jsi na sobě zelenou pláštěnku, tmavé lesklé vlasy stažené do zmáčeného culíku. Tvoje bledá tvář bez jediné poskvrnky působila téměř chlapecky. V průhledné nepromokavé tašce sis nesla zápisník a fotoaparát.

V poloprázdné restauraci jsem sledoval, jak usedáš ke stolu daleko ode mě. Objednala sis kávu (černou, bez cukru) a začala jsi něco zuřivě čmárat do notesu. Následujících dvacet minut jsem si střídavě četl román od Harukiho Murakamiho v japonském originále a pozoroval tě. Když jsem

konečně sebral dost odvahy a přistoupil k tvému stolu, ani ses na mě nepodívala a řekla jsi: „Hledali jsme mrtvolu.“

Tenhle výrok – lživý, jak jsi později přiznala; ve skutečnosti jste s potápěči z Námořní akademie zkoumali ložiska ústřic kvůli tvému článku pro místní noviny – mi vyrazil dech. A když jsi ke mně konečně vzhlédla, došlo mi, že to byl celou dobu tvůj záměr. Vyrazit mi dech, vyvést mě z míry. Tenkrát jsem si poprvé pomyslel: Co je ta holka zač?

Takže v tomto ohledu ti tvoji temnotu můžu těžko vyčítat. Těžko můžu tvrdit, že mě poslední události zaskočily. Ne tak docela. Měla mě varovat už první věc, kterou jsi vypustila z úst, první slova, která jsi řekla vytáhlému cizímu muži s brýlemi na čtení a s tlustou otrhanou japonskou knížkou v ruce. Lež míněná jako vtip, který hraničil s temnotou.

Co je ta holka zač?

Po tvé smrti a po pěti letech manželství, které jsem považoval za zatraceně dobré, jsem se přistihl, že si tuhle otázku musím klást zas a znovu.

3

Když někoho potkáte, nemyslíte na to, že existují nějaké nebeské hodiny, které odpočítávají roky, měsíce, týdny, dny, hodiny, minuty a vteřiny do chvíle, kdy se přestanete znát. Když najdete člověka, se kterým chcete strávit zbytek života, většinou vás ani nenapadne, že jeden z vás dříve či později odejde. Jistě, čistě prakticky víte, že nikdo nežije věčně a všichni jednou zemřou, ale to neznamená, že se večer po svatbě podíváte partnerovi do očí a uslyšíte tikot těch hodin. Jejich zvuk je přebítý leskem a pozlátkem krásné budoucnosti, kterou před sebou vidíte. Přesto je skutečný, nenechte se zmást. Odtikává nám všem.

Když se to tak vezme, Allison, ženo moje, zemřela jsi za nezvykle teplého a docela pokojného prosincového rána. V době tvé smrti jsem ti nejspíš balil vánoční dárek a neměl jsem ani ponětí, že právě krvácíš na ošlapané linoleové podlaze. Když jsi to ráno odcházela z domu, ještě jsem ležel v posteli. Byl jsem vzhůru, ale měl jsem zavřené oči, protože do oken ložnice se opíralo jasné denní světlo. Pohnul jsem se a přejel rukou po tvé straně postele. Povlečení bylo vychladlé.

„Ahoj,“ řekla jsi a vpadla do místnosti. „Vzbudila jsem tě?“

„Ne, už vstávám. Kam jedeš?“

Měla jsi červený baret, ze kterého ti kolem obličeje splývaly prstýnky inkoustově černých vlasů, a pepitový kabát, na tak příjemné a mírné prosincové ráno snad až příliš teplý.

„Do obchoďáku Harbor Plaza,“ řekla jsi a šátrala po něčem na horní desce prádelníku. „Potřebuju nakoupit pár věcí. Večer jdeme na oslavu k Marshallovým a musíme s sebou něco vzít.“

„No jo, vidíš.“

K Marshallovým nakonec nepůjdeme.

„Teda jestli najdu ty ztracený klíčky...“

„Podívej se na mystický podstavec,“ přispěchal jsem s radou.

Zastrčila sis pramínek vlasů za ucho, přešla ložnicí a zmizela v šatně. Před několika lety jsi domů přinesla asi půlmetrový mramorový podstavec, který jsi z rozmaru koupila někde na bleším trhu. Pomohl jsem ti ho vyndat z auta a vynést po schodech do patra – bůhví, jak se ti ho samotné podařilo dostat do auta – a po nějaké době se natrvalo usídlil v šatně u naší ložnice. K ničemu nesloužil, snad kromě toho, že jako tajemná černá díra jakousi záhadnou silou přitahoval nahodilé předměty z celého domu, které jsme považovali za ztracené.

Za chvíličku ses vrátila s klíčky v ruce. „Tys je tam dal?“
Zavrtěl jsem hlavou.

„To mě docela děsí, protože já bych je na tu věc ani náhodou nepoložila.“

„Ať žije mystický podstavec.“

Stála jsi u nohou postele v baretu a kabátu a usmála ses na mě. Měla jsi něco na srdci, cítil jsem to z tebe. Bylo to naléhavé a zoufale se to dralo na denní světlo. Trápilo tě to už delší dobu. Vyrostlo to mezi námi jako neviditelný sloup. Poslední měsíc ses mi vzdalovala a začala ses uzavírat. Moje pokusy vytáhnout z tebe, co se děje, byly neúspěšné. Tvrdila jsi, že všechno je v pořádku, jen máš stres v práci, ale to brzy přejde. Já však věděl své. Znal jsem tě.

„Pojď se mnou,“ řekla jsi.

Převalil jsem se a podíval se na hodiny na nočním stolku. Bylo čtvrt na devět. „Na mě je moc brzy,“ přiznal jsem a znovu se svalil do měkkých polštářů. Na bledé obloze za okny jsem viděl kroužit nějakého dravce, snad jestřába. „Navíc bych rád udělal nějakou práci.“

„Určitě? Můžeme zajít na snídani ke Kohoutovi.“

Normálně bych za talíř francouzských toastů z kavárny Tlustý kohout zabíjel – dva krajíce domácího chleba tlusté jako bible, posypané moučkovým cukrem a polité javorovým sirupem hustým a bohatým jako stromová míza. Představa, že se budu prodírat davem lidí shánějících na poslední chvíli vánoční dárky, však veškeré mé choutky přebila.

„Ohavná pokušitelko,“ vzdychl jsem, „ale bohužel mě budeš muset omluvit, lásko.“

„Jak chceš.“ Přistoupila jsi k posteli a políbila mě na temeno hlavy jako matka nemocné dítě. „Dole je káva.“

„Jsi skvělá.“

„Myslela jsem, že jsem ohavná pokušitelka.“

„Máš hodně tváří. I proto jsi tak okouzlující.“

„Ó, to je pravda,“ řekla jsi a vyšla z pokoje.

Tenkrát jsem nevěděl, že to byl náš poslední rozhovor, Allison. Že příště už se potkáme v okresní márnici, kde budeš ležet na ocelovém stole zakrytá až po klíční kosti obyčejným bílým prostěradlem a na hlavě budeš mít položený kartotéční lístek diskrétně zakrývající otvor po kulce. A samozřejmě pořád slyším, jak to říkáš, znova a znova, jako kletbu nebo snad modlitbu: *Pojď se mnou*. Někteří tvrdí, že naše osudy jsou vytesané do kamene už od okamžiku zrození, ale já tomu nevěřím. Myslím si, že život je takový, jaký si ho uděláme, a volba je jenom na nás. Svobodná vůle však implikuje, že všichni musíme žít s následky svých činů... A proto mě tolik trápí tvá slova, která uslyším vždycky, když zavřu oči, i když jsou teď jen v mé hlavě. *Pojď se mnou*. Jako bych doufal, že když na ně budu pořád myslet, přiblížím se k rozluštění kódu prostoru a času a najdu nějaký způsob, jak proniknout za hradby toho všeho, za fasády, trámy a nosníky tvořící hmotný svět, a uniknout s tebou do toho záhadného, proměnlivého moře. Prostě jít. Protože kdybych s tebou tehdy ráno šel, nemuselo by to dopadnout takhle.

Ihned po tvém odchodu mě vyhnalo z peřin jakési podivné nutkání. Nedokázal jsem ležet už ani chvíličku. Jako by mě z matrace zvedly neviditelné paže a přidržely mě vsedě. Vylezl jsem z postele a stál tam jako omámený, dokud ze mě ten pocit úplně nevyprchal. Prohrábl jsem si vlasy, vykročil jsem k šatně a zhasl světlo. Vždycky jsi ho nechávala svítit, Allison. Celou tu zatracenou dobu.

Protřel jsem si oči a zamířil k oknům, která shlížela na náš nekomplikovaný kousek světa – na Arlette Street zakroucenou jako rybářský háček, řadu městských domů v jednotné barvě pilin a hnědé kopce, na nichž se tyčily siluety holých stromů ve tvaru blesků. Viděl jsem, jak dole vychází ze dveří a máváš Gregu Holmesovi, který si šel po ránu zaběhat. Měl

čelenku a šedou mikinu s tmavými skvrnami v podpaží. Řekla jsi mu něco, co ho rozesmálo, a pak se rozběhl směrem ke čtyřproudé křižovatce na konci naší zástavby. Sledoval jsem, jak nasedáš do subaru (kterému jsi říkala Subík), startuješ a vyrážíš z příjezdové cesty. Na nebi byl pořád můj kamarád jestřáb, opisoval kružnice na pozadí stříbřitých mraků, z nichž se pokoušelo vykouknout ranní slunce. Viděl jsem, jak zadní světla vozu problikla, když jsi zařadila rychlost. Sledoval jsem, jak si zapínáš bezpečnostní pás (vždycky jsi to dělala, až když jsi vyjela na ulici, a ne už na příjezdové cestě, jako by snad zapnutý pás znemožňoval couvání). Sledoval jsem, jak si před odjezdem upravuješ baret ve zpětném zrcátku. Sledoval jsem všechny tyhle jednoduché úkony – věci, které jsem tě viděl dělat už nesčetněkrát – a neměl jsem ani tušení, že po celou tu dobu se ty velké a strašlivé nebeské hodiny zpomalují a nemilosrdně se blíží chvíli, kdy se náš společný čas úplně zastaví.

4

Ten článek, který o tobě napsali v *Heraldu*? Novinářka roku? Nechal jsem ti ho k Vánocům zalaminovat a vsadit do leštěného dřevěného rámu, aby sis ho mohla pověsit na stěnu v naší společné domácí kanceláři. Ze skromnosti jsi své úspěchy nerada dávala na odiv, ale já jsem na tebe byl pyšný. Na titulní straně společenské rubriky byla tvoje fotka, zvětšená verze té, která obvykle doprovázela tvé články. Vypadáš na ní šibalsky a temně, hloubku tvé osobnosti nemůže zakrýt ani skromný růžový šátek, který máš kolem krku. To ocenění jsi dostala za práci s dospívajícími dívkami se zájmem o žurnalistiku, kterým jsi dala v novinách prostor vyslovit se k důležitým otázkám. Šlo převážně o dívky

z rozvrácených rodin, které si při škole přivydělávaly, aby pomohly svým rodičům – obvykle matkám samoživitelkám – platit účty. Většinou nežily ve středostavovských čtvrtích, kde se *Herald* běžně četl, ale to ti nebránilo je vyhledat a dát jim možnost vyjádření. Když ti to ocenění na banketu v klubu Chesapeake předávali, byla jsi dojatá, ale cestou domů ses mi (pravda, po několika ginech s tonikem) svěřila, že peníze utracené za ten banket by se daly lépe využít k pomoci právě těm dívkám, za jejichž podporu jsi dostala ocenění. Taky jsi řekla, že novináři mají ze své podstaty příběhy přinášet, ne být jejich objektem.

„Pokud si to opravdu nezaslouží,“ dodal jsem.

Když jsi to poslední ráno odešla z domu, vyhrabal jsem ze skříně v předsíni dřevěný rám a omotal ho křiklavým balicím papírem se Santa Clausem a sobem. K jednomu rohu jsem přilepil slavnostní červenou mašli. *Voilà!*

Ani pro jednoho z nás nebylo tajemstvím, kam si pro sebe schováváme dárky. Jako bychom se chtěli navzájem pokoušet. Řadovka, ve které jsme bydleli, sice nebyla největší, ale šatnu u ložnice jsme měli obrovskou. Na jedné straně bylo hezky srovnané všechno moje oblečení a osobní věci, zatímco na té druhé se v nevzhledných hromádách povalovalo tvoje šatstvo. Panebože, Allison, vždyť my jsme byli jako předloha seriálu *Správná dvojka*. Zdálo se, že naše věci jsou ve věčném střetu – jako kovbojové stojící proti sobě na opačných koncích prašné cesty.

Dárky pro tebe jsem vždycky schovával ve staré bedně potažené (falešnou) aligátory kůží, kterou jsem s sebou tahal už od studií na Marylandské univerzitě. Ty jsi je zase ukrývala do truhly připomínající dětskou rakev, kterou jsi měla zastrčenou pod věšákem s pracovními kostýmy.

Poklekl jsem před bednou, zvedl zástrčku a za disharmonického skřípění pantů ji otevřel. Do nosu mě jako vždycky

udeřil zápach starých knih a sportovních ponožek. Na tom nic neměnilo ani množství osvěžovačů vzduchu s vůní borovice, které jsem tam naházel. Mezi mými starými středoškolskými ročenkami, studijními texty a několika rukopisy (příšerných) románů, které jsem napsal ještě na univerzitě do bloků se žlutým linkovaným papírem, už bylo i pár zabalených dárků pro tebe. Odsunul jsem je stranou a udělal místo pro zarámovaný diplom.

Zavřel jsem víko, s námahou se zvedl a chystal se opustit šatnu, vtom jsem si však všiml něčeho zvláštního. Kdy sis, Allison, svou vlastní truhlu zamkla? Očkem kovové petlice byl provlečený visací zámek. Možná jsi to udělala už před nějakou dobou, ale já si toho všiml až teď. Připadalo mi na tom něco divného a v břiše se mi zavrtěl červík znepokojení. Lidé si věci zamykají, když je chtějí mít v bezpečí. Lidé si věci zamykají, když je chtějí ukrýt před ostatními.

Zatáhl jsem za zámek. Byl pevný. Na první pohled se nedalo poznat, jak je starý.

Letos mi asi koupila k Vánocům něco extra, řekl jsem si, i když to nijak nezmírnilo neklid, který se ve mně narůstal.

Aniž bych věděl, že trajektorie mého života už se zcela a nenávratně změnila, sešel jsem dolů, zapnul televizi a v kuchyni si nalil velký šálek kávy. V konvici už vychladla, a tak jsem hrnek strčil do mikrovlnné trouby, a než se ohřeje, šel jsem si zakouřit na terasu. Přestože bylo abnormálně teplo, rychle se zatahující obloha zvěstovala sněhovou nadílku. Potahoval jsem z cigarety – dělal jsem to zásadně, když jsi nebyla doma, protože kouření se ti hnusilo – a hledal jsem na obloze jestřába, kterého jsem předtím dvakrát zahlédl, ale teď po něm nebylo ani památky. Odkudsi zdálky, nejspíš od dálnice, se ozvaly policejní sirény. Někde poblíž se do šedivého dopoledne rozštěkal pes.

Když jsem se vrátil dovnitř, uvědomil jsem si, že aspoň některé sirény, které jsem slyšel, vycházejí z televize. Vzal jsem si kávu z mikrovlnky a pak se zpoza kuchyňského pultu zadíval na obrazovku. Chvilí jsem nemohl pochopit, co mám před očima. Bylo to, jako když slyšíš nahrávku vlastního hlasu – v prvním okamžiku ho nepoznáš. Pak jsem si ale zničehonic uvědomil, na co se dívám: Harbor Plaza, nákupní středisko u dálnice s úhlednou řadou obchodů, nyní částečně ukrytých za vozy s blikajícími majáčky. Ve spodní části obrazovky se objevila slova **ŘÁDĚNÍ STŘELCE**.

Odložil jsem hrnek dřív, než mi stačil vypadnout z ruky. Na pultu ležel dálkový ovladač, takže jsem ho popadl a palcem zvýšil hlasitost.

„... policie uzavřela silnici, dokud se jí nepodaří dostat situaci pod kontrolu. Jak už jsme informovali, před necelými dvaceti minutami začal v módním butiku Ease of Whimsy v místním nákupním centru střílet neznámý muž...“

Obraz v televizi se změnil. Objevil se jiný záběr na Harbor Plaza, který ukazoval policejní auta blokující vjezd na parkoviště. V pozadí stála sanitka. Dopravu usměrňovali policisté mávající svítícími pendreky. Ze třetího úhlu kamery bylo vidět, jak zásahová jednotka urychleně vyvádí z kavárny Tlustý kohout muže a ženy s rukama na hlavě. Nikoho z těch lidí jsem nepoznával.

Najít mobilní telefon pro mě byl vždycky nadlidský úkol, ale tentokrát se mi to podařilo rychle. Ležel totiž hned vedle kávovaru. Vytočil jsem tvoje číslo, Allison. Šestkrát to zazvonilo, než hovor spadl do hlasové schránky. Během té doby mi po celém těle vyrazily krůpěje potu a začala mě svědět kůže na hlavě. Připadal jsem si jako kus uranu, který vyzařuje do ovzduší smrtící radioaktivitu. Zavěsil jsem a okamžitě ti zavolał znovu. Stejný výsledek: šest zazvonění a pak hlasová schránka.

Nejspíš v té vřavě nemáš vůbec čas, aby ses zastavila a zvedla telefon, říkal jsem si. Možná jsi ho dokonce ztratila. Byla to mantra, kterou jsem si opakoval pořád dokola, když jsem nasedl do své hony a vyrazil po Arlette Street k dálnici. Byla úplně ucpaná, což jsem přičítal tomu, že policie zatarasila silnice v okolí Harbor Plaza. Stál jsem v nehybné v koloně za Chevroletem Equinox a zíral na samolepku na jeho nárazníku: *UDRŽUJTE ZEMI ČISTOU, NENÍ TO PLANETA URAN!* Trvalo to snad celou věčnost. Už jsem nebyl žhnoucí uranová tyč, proměnil jsem se v jakéhosi obojživelníka ulepeného potem, který svírá volant prsty spojenými průsvitnou plovací blánou.

„Seru na to.“

Sešlápl jsem plyn, vřítel se na krajnici a přejížděl zdrsněné pruhy, mince v držáku na nápoje chrastily a poloprázdná láhev minerálky v prostoru pro nohy u spolujezdce nadskaovala. Ostatní auta na mě troubila. Stiskl jsem na mobilu opakované vytáčení a zvuk se přes bluetooth automaticky přepojil do autorádia. Tvůj telefon vyzváněl, až v reproduktorech chrčelo. Šestkrát a poté šup do hlasové schránky, z níž zazněla tvoje ledabylá výzva k zanechání zprávy. Poprvé za pět let manželství a tisíce telefonátů jsem si všiml, že se nepředstavuješ, jen stroze přikazuješ.

Nikdo z hostů chvatně vycházejících od Tlustého kohouta s rukama za hlavou teď nebere mobil. Policie jim to nejspíš nedovolí.

Hned za sjezdem z dálnice jsem odbočil z hlavní silnice do vedlejší ulice, která se klikatila mezi opuštěnými parcelami. Na jejím konci, když už jsem se blížil ke křižovatce u obchodního centra, mě přesto zastavila další dopravní zácpa.

„No tak, Allison,“ řekl jsem a znovu vytočil číslo. Vyzvánění a hlasová schránka. Vyzvánění a hlasová schránka. „Tak už to sakra zvedni!“

Ne že bys mi zvedla telefon pokaždé, když jsem ti zavolal. Často mi odpověděla jen tvoje hlasová schránka. Tohle by tedy nebylo nic zvláštního.

Před sebou jsem viděl světla majáků odrážející se ve výlohách obchodů na druhé straně ulice. Dopravu řídili dva strážníci v uniformách, auta kodrcavě vjížděla na travnatou krajnici a otáčela se do protisměru. Jejich šoféři mě míjeli opatrnou váhavou jízdou lidí, kteří beznadějně zabloudili. Vlevo ode mě byla benzinová pumpa 7-Eleven, u jejíchž stojanů postávalo několik lidí sledujících situaci. Otočil jsem volantem, přeskočil obrubník a škrábl podvozkem o beton, abych se dostal na parkoviště. Vyskočil jsem z auta, rozběhl se k nim a už zdálky jsem volal: „Co se děje? Co se tam děje?“

„Nějaký chlap vystřílel obchodák,“ řekla jedna žena. Vypadala zaraženě, jako by ji někdo právě vytrhl ze zlého snu.

„Je mrtvý, je mrtvý,“ dodal vysoký muž v modrém turbanu. Měl velký bílý knír, který se na obou koncích stáčel do špičky. U jednoho ucha držel mobil, druhé si ucpával prstem.

„Kdo?“ ozval se někdo další.

„Myslím, že ten střelec,“ odušil muž v turbanu. „Počkat, počkat...“ Vyndal si prst z ucha a zvedl ho nad hlavu. Začal do telefonu mluvit jazykem, kterému jsem nerozuměl.

Na víc jsem nečekal a vyrazil jsem k těm dvěma strážníkům na křižovatce. Jeden z nich mě zahlédl a něco na mě křikl, ale já mu nerozuměl. Měl jsem pocit, že se mi v hlavě rojí včely. Až když ke mně chvatně vykročil se zvednutou rukou, jako by chtěl říct „Stůj, ty pitomče!“, konečně jsem se uprostřed vozovky zastavil.

„Zpátky!“ zařval na mě.

Řekl jsem cosi o své ženě.

„Něco vás porazí,“ ukázal na proud aut otáčejících se mým směrem.

Uskočil jsem na obrubník. Odtud jsem viděl na parkoviště u nákupního centra. U pobočky First National Bank se shromáždila další skupina lidí. Vydal jsem se tím směrem a matně si uvědomoval, že na mě někdo – nejspíš ten strážník – znovu křičí. Jak jsem znovu spěchal přes ulici k centru, přehlušilo ho pískání brzd a pár centimetrů přede mnou se zastavil lesklý chromovaný nárazník nákladního auta. Řidič zatroubil a také cosi vykřikl, vtom mě však ještě více vylekalo burácení helikoptéry přímo nad mojí hlavou. Objevila se znenadání, slétla dolů a opsala široký kruh nad nákupním centrem, ulicí, blízkými stromy, baseballovým hřištěm a hasičskou zbrojnicí na druhé straně silnice.

Lidé seděli na kovových lavičkách před bankou a postávali v nejvzdálenějším místě parkoviště jako stádo dobytka. Většina z nich telefonovala, jedna mladá dívka neovladatelně vzlykala a také si tiskla k uchu iPhone. Procházel jsem mezi nimi jako duch, chytal jsem za ramena všechny brunetky a otáčel je k sobě, jestli to nejsi ty, Allison. Byly to však úplně cizí ženy. Prodíral jsem se davem, až jsem zahlédl třpyt rozbitého skla vysypaného na chodníku před obchodem s dámskou módou. Všude byli policisté a záchranáři. Viděl jsem tam i pár přenosových vozů a kamer. Nad tím vším kroužil vrtulník. Pokusil jsem se dojít po chodníku blíž k tomu butiku, ale policistka s výrazně zelenýma očima a nesmlouvavým výrazem mi položila ruku na hrud' a odstrčila mě.

„Hledám svoji ženu,“ řekl jsem a významně pozvedl mobil, jako by to snad bylo povolení ke vstupu. „Menuje se Allison Deckerová.“

„Pane, budete si muset stoupnout tamhle k ostatním.“

„Má červený baret,“ opáčil jsem.

Policistka se nepřestala tvářit přísně. Vzala mě za předloktí a vlekla mě k hloučku lidí. Připadal jsem si jako ve stavu

beztíže: kdyby chtěla, zvedla by mě snad jednou rukou nad hlavu.

„Poslyšte,“ řekla, když jsme došli na okraj parkoviště. „Viděl jste tu hasičskou stanici?“

Viděl jsem ji samozřejmě už milionkrát, ale poslušně jsem následoval její pohled přes ulici, kde obklopená vzrostlými jedlemi stála cihlová budova, sídlo místních dobrovolných hasičů. Kýval jsem přitom hlavou jako loutka.

„Běžte tam,“ zavelela policistka.

„Ale moje žena...“

„Musíte tam jít. Je to shromaždiště. Rozumíte?“

Nerozuměl jsem, jako by na mě mluvila nějakým neznámým jazykem, přesto jsem cítil, že přikyvuji.

„Jak se jmenujete, pane?“

„Aaron,“ vypravil jsem ze sebe. „Aaron Decker. Moje manželka se jmenuje Allison. Má červený baret.“ Protože kolik zatracených červených baretů se asi tak může vyskytovat na nějakém předměstském parkovišti v Marylandu?

„Jděte na druhou stranu ulice a počkejte tam, pane Deckere.“

Pořád jsem kýval jako pitomec a couval od ní, dokud jsem nevrátil rameny do dodávky parkující u obrubníku. Otočil jsem se a v okně toho vozu uviděl obličej. Patřil asi tak osmileté nebo devítileté dívence, která na mě upřeně zírala. V očích měla neklamný strach. Znovu jsem se rozhlédl po houfu lidí, v jejichž výrazech se mísila hrůza, žal, šok a zmatek. Jedna žena si tiskla k boku malého chlapce a po tváři jí tekly slzy. Muž v nadýchané zelené bundě si jako robot naprogramovaný k provádění jediného opakovaného pohybu neustále sahal na drobný šrám na čele a pak se nechápavě díval na krvavé koncečky svých prstů.

Když se v proudu aut objevila mezera, přeběhl jsem přes ulici k hasičské stanici. Vrata obou garáží byla otevřená.

Uvnitř byly rozmístěné skládací židle, z větší části obsazené lidmi, kteří nejspíš dostali od policie stejný pokyn jako já. Jít sem a... co vlastně? Čekat?

Napadlo mě, že bys tam mohla být i ty, Allison. I tobě možná nějaký policista nařídil, abys tam šla a počkala, až se rozplyne příslovečný dým. To se přece nedalo vyloučit. Jak jsem tedy procházel garážemi hasičské stanice a hledal tě, znovu jsem vytočil tvoje číslo. Viděl jsem, že ostatní dělají totéž – téměř každý měl u ucha telefon. Rozdíl byl v tom, že všichni tihle lidé s někým mluvili. A já? Šest zazvonění a pak hlasová schránka.

Přistoupila ke mně žena s psací podložkou a zeptala se na mé jméno. Sdílel jsem jí ho a dodal, že hledám manželku. Řekl jsem jí, jak se jmenuješ. Podívala se do papírů a pak ke mně zasmušile vzhlédla. Na seznamu tě neměla.

„Co to znamená?“ zeptal jsem se.

„To znamená, že tady není.“

„A to znamená...?“

„Jen dáváme dohromady informace, pane Deckere. Snažíme se pomoci lidem, aby co nejrychleji našli ty, které hledají.“

„Moje žena. Hledám svoji ženu. Nebere mi telefon.“

„V současné době se toho děje hodně,“ řekla jakoby na vysvětlenou.

„Mohla byste mi říct, co přesně se stalo?“

„Přesně to nevím,“ odpověděla žena. Byla ve středních letech, měla nadváhu a na hlavě helmu kudrnatých vlasů obarvených do zrzava. V očích se jí však zračil soucit. „Nějaký muž začal v jednom z obchodů střílet po lidech.“

„Někdo říkal, že je mrtvý.“

„Myslím, že ano.“

„Kdo ještě? Byl zraněný ještě někdo?“

Dotkla se mé paže. Celý jsem se třásl a napadlo mě, že to asi cítí. „Teď se snažíme poskládat všechno dohromady, pane

Deckere. Zatím se můžete posadit. To pro vás bude nejlepší. Můžu vám přinést vodu nebo třeba kávu.“

„Já nic nechci.“

„Měl byste si sednout.“

Našel jsem volnou skládací židli vedle velkého odpadkového koše. Posadil jsem se na ni a nepřítomně si prohlížel sbírku polystyrenového odpadu. Displej mobilu v mém klíně potemněl. Nevytočil jsem znovu tvoje číslo, v tu chvíli ne, místo toho jsem telefon hypnotizoval pohledem, aby se rozvibroval a rozezněl tvým specifickým vyzváněcím tónem (cvrlikáním ptáků), aby se na něm rozsvítilo tvoje jméno, aby ses ozvala a řekla mi, že jsi v bezpečí, protože ses nakonec rozhodla jet až do nákupního centra v Annapolis, a ne do Harbor Plaza, a že ses až teď dozvěděla, co se stalo v Harbor Plaza, a že se omlouváš za všechny nepřijaté hovory, ale pardon, nechala jsi mobil v autě.

Od nákupního centra vyjela na silnici houkající sanitka. Lidé se zastavovali a sledovali, jak rychle mizí v dálce. Vyskočil jsem ze židle. Hasičská stanice na mě působila klaustrofobicky, potřeboval jsem na čerstvý vzduch. Venku bylo pod mrakem a ochladilo se, ale mně to bylo jedno. Vzhlédl jsem k prosincové obloze. Ať se propadnu, ale znovu tam byl ten velký pták, líně kroužil pod nízkými oblaky. Avšak až teď jsem jasně viděl, že to vůbec není jestřáb, ale nějaký velký mrchožrout. Trpělivě čekal, až si bude moct pochutnat na něčem mrtvém nebo umírajícím dole na zemi.

5

Do půl třetí už byla většina lidí z hasičárny pryč. Ti, kteří zůstali, vypadali jako zombie a tvářili se jako děti, které při vybíjení nikdo nechce do družstva. Čišela z nich

nakažlivá mrzutost, takže jsem si raději udržoval odstup a nenavazoval oční kontakt. Davy na druhé straně ulice se také rozešly, s výjimkou policie a zpravodajských štábů. Silnice byla pořád uzavřená.

Stále jsem seděl na židli a svíral v ruce papírový kelímek s vlažnou kávou. Dovnitř pravidelně přicházeli policisté a hovořili s tou ženou, která, jak mi předtím řekla, skládala dohromady informace. Poznal jsem mezi nimi i zelenookou policistku, jež mě sem poslala. Říkala tomuhle místu shromaždiště. Nic dobrého tu však na lidi nečekalo. O dvě minuty dříve odsud odvedli vzlykající ženu v džínách a bundě s kožešinovým límcem. Ještě předtím tu omdlel muž v roláku.

Přestal jsem počítat, kolikrát už jsem ti volal na mobil. Měl jsem sto chutí se zvednout, dojít si k pumpě pro auto a jet domů. Skoro bych si vsadil na to, že tam na mě budeš čekat. Così mě však drželo přikovaného k té nepohodlné skládací židličce.

Zelenooká policistka – stále s tím přísným výrazem – něco pošeptala té druhé ženě. Ta nahlédla do seznamu jmen, sjela po něm buclatým bílým prstem, pak obě zvedly hlavu a rozhlédly se po zbývajícím osazenstvu hasičské zbrojnice. Díval jsem se přímo na ně, dokud se naše pohledy nesetkaly.

„Aaron Decker, že?“ ujistila se policistka, když ke mně přistoupila. Do jejího výrazu teď proniklo ještě něco jiného. Něco, co snad hraničilo až se soucitem.

„Ano,“ přisvědčil jsem a zvedl se ze židle.

„Velice nerada vám to říkám,“ začala.

A ty, Allison, samozřejmě dobře víš, co mi řekla.

KAPITOLA DRUHÁ

1

Když někdo zemře přirozenou smrtí, může být truchlení soukromou záležitostí. Když však zemře jako ty, Allison, musíme sdílet svůj žal veřejně, aspoň v první chvíli. Několik dní po střelbě jsem nemohl zapnout zprávy, aniž bych viděl tvou tvář a slyšel tvé jméno a popis toho, co se odehrálo v tom malém butiku. *Herald* poskytl tvou fotografii i ostatním sdělovacím prostředkům, takže se pak objevovala všude – jsi na ní v té směšné růžové šále.

Přibližně v době, kdy jsi mi to ráno řekla *Pojď se mnou*, se v suterénním bytě u rodičů probudil třiadvacetiletý sociopat Robert James Vols. K snídani zhltnul miskou nebo dvě cereálií (podle koronerovy zprávy), zahrál si Fortnite a pak své spící rodiče střelil zblízka do hlavy devítimilimetrovou pistolí Smith & Wesson. Zbraň byla legálně zakoupená otcem Roberta Volse a uzamčená ve schránce v šatní skříni. Klíč byl v horní zásuvce nočního stolku. Na to by asi přišel každý. Po vraždě rodičů odjel Vols z domu v jejich mercedesu. Učinil tak s pistolí zastrčenou za opaskem džínů, ukrytou pod fleecovým svetrem s kapucí. Podle policie zamířil rovnou k Harbor Plaza a zaparkoval přímo před butikem Ease of Whimsy, kde pracovala jeho bývalá přítelkyně. Do obchodu vešel s kapucí na hlavě a rukama v kapsách. Zastavil se a zeptal se jiné prodavačky, jestli je jeho bývalá dívka v práci,

i když to musel vědět, když venku stálo její auto, černá Toyota Camry. Prodavačka – jedna z těch, kdo přežili – mu potvrdila, že je zrovna vzadu. Vols jí poděkoval a začal bloumat po obchodě a předstírat zájem o pestrrou směsici zboží, které malý obchod nabízel. Prohlížel si svůj obraz ve zdobených zrcadlech, potřásal sněžícími koulemi, šťouchal prstem do bambusových zvonkoher, zanechal otisky na stopce sklenky na šampaňské. Když se o pár minut později objevila jeho bývalá přítelkyně, Vols k ní přistoupil a střelil ji do obličeje. Poté se otočil a pokračoval v náhodné palbě po celém obchodě. Zemřeli tři další lidé včetně tebe, Allison. Jediná přeživší – mladá prodavačka, která asi bude mít z té události doživotní trauma – mi později řekla, že jsi byla jediná, kdo se při prvních výstřelech na pachatele vrhl. Prý tě viděla, jak na něj křičíš, máváš rukama a rychle se k němu blížíš. Podle ní to vypadalo, jako by ses ho snažila zmást a rozhodit, aby ostatní získali čas na útěk. Asi se ti to povedlo, protože několika nakupujícím se během té mely podařilo z obchodu zmizet. Ale stálo tě to život, Allison. Střelec se možná na pár vteřin zarazil, ale neměla jsi dost času ho praštit, odzbrojit nebo se prostě klidit. Střelil tě jednou ranou do hlavy a ty jsi padla k zemi. Pak si sám strčil zbraň do úst, stiskl spoušť a celé to šílenství rázně ukončil.

V centru Annapolis se uskutečnila svíčková vigilie za oběti a jejich příbuzné. Nezúčastnil jsem se jí, ale viděl jsem záběry ve zprávách. Hlavní ulice byla jedním chmurným proudem lidí, který tekł ke kruhovému objezdu u kostela, plný černých pásek a útlých bílých svící nakloněných ve svitu mihotavých plamínků jako kouzelné hůlky. V Marylandském centru kreativního umění vzdali hold tvému životu. Ze stójanu v hlavním sále shlížel velký plakát s tvou tváří lemovaný květinovým věncem ve tvaru srdce. Ani na tomto obřadu jsem osobně nebyl.

Něco přes týden se u mě zdržela Trayci. Byla mi oporou během pohřbu a poskakovala kolem domu se stejnou úzkostlivou pečlivostí jako máma, když jsme byli malí. Moje sestra je o tři roky starší než já, ale má tolik elánu, že kdyby chtěla, klidně by mě o dvacet let přežila. Od našeho posledního setkání, které se odehrálo už asi před rokem nebo dvěma, však viditelně zestárla. V jejích pískových vlasech se objevily stříbřité pramínky a vrásky kolem úst se jí prohloubily. Když smetala drobký z kuchyňského stolu, manipulovala s televizním ovladačem nebo držela za stopku sklenku cabernetu, užasle jsem sledoval její ruce. Někdy v průběhu života jako by si Trayci přisvojila matčiny – tenké, přesné, opatrné prsty a jemně svažující kůže na hřbetech, díky čemuž působily křehce, zároveň však pevně. Naše matka byla dávno mrtvá a otec-playboy žije v Evropě, takže Trayci je poslední z rodiny, kdo mi zbyl. Na chvíli dala průchod pláči – asi nade mnou, ale i nad tebou, Allison, protože tě vždycky měla ráda. Pak si promnula oči, odkašlala si a pustila se do práce. Když někdo přinesl jídlo nebo přišel vyjádřit soustrast, šla mu otevřít. Já jsem neměl náladu nikoho zdravít a navzdory rychle klesajícím teplotám jsem většinu času trávil na zadní terase našeho řadového domu. Během mého pobytu venku začalo dvakrát sněžit. Trayci se pokaždé objevila, smetla mi z vlasů a řas vločky a přehodila mi přes ramena kabát. Někdy mi přinesla i teplé kakao.

K domu přicházeli i novináři. Trayci je zaháněla od naší zahrady asi tak, jako když se snažíš hlasitým křikem zastrašit smečku toulavých psů. Kdyby měla signální pistoli, nepochybně by po nich začala pálit zářivé světlice. Můj mobilní telefon se stal kanálem, ze kterého mohli vylézat televizní moderátoři, asistenti politiků, zástupci Národní střelecké asociace a různí další mrchožrouti, třepotat svými

zaprášenými černými křídly a chrlit mi do ucha horečné, nelítostné fráze. Ve vzácných případech, kdy jsem hovor nechtěně přijal, ve mně lačnost a dychtivost vzdáleně lidského hlasu dotyčného tvora zanechaly pocit znásilnění. Přestal jsem brát telefon úplně. Když se nakonec vybila baterie, nechal jsem ji tak. Dobře jsem udělal.

Pocit, že jsi ode mě utekla, ale současně mi pronikáš do všech pórů, mi zaplavil mozek a rozostřil zrak. Jako bych v domě nebyl sám. Na chodbě v patře jsem zachytil závan tvého parfému Tommy Girl. Koutkem oka jsem zahlédl jakýsi pohyb, ale když jsem se podíval, nic tam nebylo. Později mě v posteli začínal přemáhat spánek a já jsem znenadání ucítil, jak mě zlehka líbáš na čelo stejně jako to ráno, kdy jsi zemřela. Možná šlo jen o plané naděje a halucinace raněného člověka, byť jsem si začínal říkat, jestli v domě nepřetrvává tvá ozvěna – temná skvrna po tobě a tvém násilně přetrženém životě. Když jsem jednou večer vyšel ze sprchy, podíval jsem se do zamlženého zrcadla v koupelně a zjistil, že je na něm částečný otisk, jako bys nepozorovaně vklouzla dovnitř a přitiskla tvář ke sklu. Rozeznával jsem tě do všech podrobností. To mnou hluboce otrásl, podlomily se mi nohy a musel jsem se opřít o stěnu, abych neupadl. Vešla jsi sem a udělala to, zatímco jsem se sprchoval? Vyšel jsem z koupelny do ložnice a pak na chodbu. Byl jsem jako šílený a nedokázal racionálně uvažovat. Měl jsem pocit, že se mi rozskočí hlava. Čekal jsem snad, že tě tu najdu? Na koberci v ložnici byly vlhké stopy, které opisovaly půlkruh kolem postele. Zaúpěl jsem žalem a bolestí, pak jsem si však uvědomil, že jsou to moje vlastní stopy. Vrátil jsem se do koupelny a zjistil, že tvůj otisk už ze zrcadla zmizel. Měl jsem dojem, že jsem něco důležitého přehlédl, a tím jsem způsobil nějakou nevratnou tragédii. Jako bychom ještě nějakou další potřebovali. Tehdy jsem se rozplakal,

opřel se rukama o okraj umyvadla a sklonil zarudlý horký obličej k oku odtoku, které ani nemrklo. Náhle jsem uvnitř zahlédl bílý záblesk, snad bliknutí bílého osvětlení, které se objevilo a hned zase zmizelo. A v tu chvíli jsem uslyšel – nebo jsem si to aspoň myslel – neosobní hlas. Byl vzdálený, ale jasný jako den a vycházel přímo z odtoku: „Kdo je tam? Je tam někdo?“

Uskočil jsem a ucítil mravenčení na kůži, jako by na mě prázdnotou nekonečného prostoru sáhl nějaký duch a ledovým prstem mě píchl do beder. Vzpamatoval jsem se, znovu nahlédl do umyvadla a uviděl, že je tam opět jen obyčejná černá díra.

Bez tebe jsem začínal ztrácet rozum, Allison. Smutek už je takový. Připraví člověka o část jeho já a v tom místě po sobě zanechá kráter šílenství a iracionality.

Co kdybych tenkrát jel s tebou? Co by se tím změnilo? Moje mysl se proměnila v nekonečnou smyčku alternativních možností a rovin existence, v nichž jsem jel s tebou a ty jsi přežila, a různých dalších verzí, kde jsme si pořád šťastně žili a po mém zármutku nebylo ani památky. Dvakrát mi ten pitomý chytrý reproduktor od Amazonu bez vyzvání začal přehrávat tvůj hudební výběr z osmdesátých let. Patty Smithová vyřvávala píseň *The Warrior*. Nechal jsem ji hrát a rozbřečel se.

Poprvé jsem byl rád, že nemáš žádné žijící příbuzné, Allison. Tvůj otec zahynul při autonehodě, když jsi byla ještě malá, starší sestra se utopila v době vašeho dospívání a matka se před lety upila zřejmě ze žalu nad utrpením, jež pronásledovalo vaši rodinu. A právě ztráta nejbližších byla možná příčinou temnoty, která z tebe čísel – té bezedné černé jeskyně představující tvou duši. Mluvila jsi o nich jen zřídka, i když jsem měl pocit, že ti chyběli nebo jsi přinejmenším toužila po důvěrnosti a vřelosti rodiny, kterou

bychom netvořili jen my dva. Zní to hrozně, ale v prvních dnech po tvé smrti jsem byl rád, že ti umřeli, jejich telefonáty bych totiž asi nezvládl. Nedokázal bych ty lidi pozvat do našeho domu, kde bych s nimi musel mluvit, snášet jejich smutek a chovat se jako skutečný živý člověk. Na to bych prostě neměl.

Ve snech jsem tě neustále pronásledoval po opuštěných domech, hledal tě mezi vraky aut a v bludišti drátěných plotů. Štěkali na mě psi s lidskými tvářemi. Viděl jsem tě, jak stojíš v dešti na autobusové zastávce a pak nastupuješ do člunu s muži v kuklách. Viděl jsem tě ve výloze kavárny Tlustý kohout, jak jíš francouzské toasty, ale když jsem vešel dovnitř, všechny stoly byly prázdné, jenom na jednom ležel u opuštěné židle talíř s tvou nedojedenou snídaní. Někdy jsi stála uprostřed čtyřproudé křižovatky na druhém konci Arlette Street jako strážník hlídající přechod a já jsem se k tobě rozběhl pomalu jako hlemýžď, bosýma nohama jsem se bořil do rozteklého a lepkavého asfaltu, jako bych běžel dehtovým jezírkem. Nikdy jsem se k tobě nedostal včas – vždycky jsi zmizela dřív, než jsem tě dostihl. Někdy jsi běžela tak rychle, že jsi za sebou zanechávala světelné pruhy ve tvaru Allison. Rychlé a pomíjivé jako komety. A jakkoli byly tyhle noční můry zlé, ještě horší bylo probudit se a uvědomit si, že jsi doopravdy pryč.

Kartonová krabice s prvními náznaky tvého tajného života přišla několik dní po tvém pohřbu. Kurýr zásilkové služby ji položil na verandu nenápadně, jako když do vás v místnosti plné lidí někdo šťouchne ramenem. Trayci pak balíček odnesla na kuchyňskou linku mezi plastové dózy plné sušenek od sousedů a narůstající hromádku dopisů. Podíval jsem se na zásilku jen jednou – přišla z redakce deníku *Herald*. Někdo z kolegů nejspíš vyklidil tvůj stůl a vměstnal vrchol tvé novinářské kariéry do krabice jen o málo větší než

basketbalový míč. Uvažoval jsem, že ji neotevřu, odnesu ji k ohništi za domem a zapálím ji. Kdybych to býval udělal, všechno by bylo úplně jinak. Jenže já jsem to neudělal. Jak se ze dnů stávaly týdny, prostě jsem si jí nevšímal a nechával ji ležet na lince. Zapomenutou.

2

„Co kdybys jel se mnou?“ nadhodila Trayci večer před svým návratem domů. „Owen je na cestách, ale děti by tě určitě rády viděly.“

„Radši ne, Tray. Ještě ne.“

„Nelíbí se mi, že tu teď budeš sám.“

„Nemůžeš se o mě starat věčně.“

„Je to pořád hodně čerstvé. Mrzí mě, že tady nemůžu zůstat delší dobu.“

„Už jsi tu byla dost dlouho. A já si toho vážím. Ale máš vlastní rodinu.“

„I ty jsi moje rodina, Aarone. Můj mladší bráška.“

Unaveně jsem se usmál. „Díky, Trayci.“

„Panebože, Aarone. To jsou problémy, vidíš?“ Její výraz na chvíli zjihl, vzápětí však znovu ztvrdl. Objala mě a pak dodala, jako by mluvila s někým mentálně zaostalým: „Poslouchej mě, Aarone. Kdyby sis to rozmyslel, u mě doma se volný pokoj vždycky najde. To přece víš. Můžeš zůstat, jak dlouho budeš chtít.“

„Já vím,“ ujistil jsem ji.

„A taky jsem ti sepsala seznam denních povinností.“

„Děláš si srandu?“

„Jen pár věcí, na které bys neměl zapomínat, jako třeba jíst, sprchovat se, dýchat. Když bude potřeba, zvolni. A tak podobně. Nalepila jsem ti ho na ledničku.“

„Jsi jako máma, víš to?“ Seděli jsme na gauči a popíjeli pivo. Díval jsem se na její ruce a cítil zvláštní nostalgii po dětství.

„Jen bych chtěla, abys něco dělal. Abys nezůstával věčně zavřený v tomhle domě. Aspoň se jdi projít po okolí nebo tak něco. Nastav tvář slunečním paprskům. Prostě cokoli, Aarone. Buď aktivní. Smutek nemá rád pohyblivé cíle.“

„Neboj se, Tray. Slibuju, že budu jíst a dýchat. A další věci. A pořád mám přece práci. Prostě se vrátím k práci.“

A to jsem taky udělal, Allison. Aspoň na chvíli. V době tvé smrti jsem byl v polovině překladu knihy Šinsukeho Ogawy. Víš, že jsem byl pro svou práci vždycky zapálený, ale teď jsem se toho Ogawova románu držel jako tonoucí záchranného kruhu. Když jsem ti na našem prvním rande řekl, že se živím překládáním japonských románů, myslela sis, že si z tebe dělám legraci. Byl jsem sice vysokoškolsky vzdělaný člověk, ale přece jen jsi nečekala, že by běloch z předměstí vystudoval japonskou literaturu, s pečlivostí a svědomitostí chirurga by nacvičoval psaní japonských znaků a vyžíval by se v mentální akrobacii při hledání společných rysů dvou jazyků, mezi nimiž neexistuje žádná etymologická příbuznost. „Právě ta naprostá odlišnost je na tom tak krásná,“ vysvětloval jsem ti. Kupodivu jsi mi rozuměla.

Aspoň jsem si mohl na chvíli odpočinout od smutku. Při práci v japonštině se mi v mozku přepne nějaký spínač a nastane pozoruhodná změna. Ve dnech a týdnech po tvé smrti jsem zjistil, že ten druhý Aaron zůstal tvou ztrátou záhadně nedotčený a nezatížený, zatímco skutečný Aaron – tvůj manžel, já – se změnil v mátohu, která v noci spala slabé dvě hodiny a potulovala se potměnými chodbami našeho domu jako přízrak, který by mohl strašit malé děti. V té době jsem se převtělil v druhého Aarona. Nechal jsem se jím ovládat. Nejen při práci, ale i při každodenních

činnostech. Druhý Aaron se za mě sprchoval, jedl, chodil nakupovat, platil účty. Bral si bundu a pantofle, aby došel na konec příjezdové cesty a vyzvedl poštu. Přemýšlel a fungoval v japonštině jako cizinec nedotčený ochromujícím žalem, který nemá ani ponětí o všech zvláštních stránkách smutku a lidských slabostech.

Vzhledem k situaci jsem mohl požádat vydavatele o prodloužení termínu odevzdání překladu, ale nepotřeboval jsem to. Druhý Aaron byl plně soustředěný, efektivní a pracoval jako stroj, který k tomu byl zkonstruován. Občas jsem se podíval očima druhého Aarona – dříve *mýma* očima – a žasl nad jeho pílí, cílevědomostí a chladným odhodláním. Jaká zvláštní a krásná bytost ve mně po celá ta léta dřímala! Netušil jsem, že je schopná něčeho tak skvělého.

V přestávkách mezi prací na překladu a ukrýváním se ve stínu druhého Aarona jsem tu a tam začal vykukovat na denní světlo. Zkontroloval e-maily, znovu si dal nabít mobil, pustil si v obýváku televizi. Dělal jsem to postupně, až téměř plaše, ale povzbuzovalo mě očekávání, že každou chvíli vtančíš do dveří, jako by to všechno byla jen strašlivá noční můra. Jako by tě snad náznak návratu do normálního stavu mohl znovu vzkřísit. Byl jsem však úplná troska. V těch chvílích jsem se choval jako roztřesené a vyděšené srnče citlivé na sebemenší změnu atmosféry. V týdnech po tvé smrti jsem se vyhýbal okolnímu světu a byl jsem v depresi z představy, že někde v televizi uslyším tvé jméno nebo uvidím tvou tvář. Ale tohle je Amerika, kde se tragédie valí z obrazovky jako na běžícím pásu. Sotva se jedna zabalí a vyexpeduje, už dorazí v plném lesku nová. Střelbu v obchodním centru Harbor Plaza brzy vystřídala zpráva o pátrání po pohřešované dívce kdesi na jihu. *Sore ga džinsei da* – takový je život.

Lepenkovou krabicí, která přišla z tvé kanceláře, nakonec otevřel druhý Aaron. Já bych na to neměl odvahy. Uvnitř byly poznámkové bloky s tvými nečitelnými klikyháky, hrnek s nápisem *ZASTAVTE ROTAČKY, DOŠLA NÁM KÁVA*, jmenovka z tvého stolu, různé kancelářské potřeby, několikery desky s kontaktními údaji, antistresový míček, který se znepokojivě podobal kravskému vemeny, a další věci související s prací.

Ten přeložený list jsem málem přehlédl, Allison. Druhý Aaron ho zvedl, rozložil a byl by ho dal stranou, kdyby se právě v té chvíli nedíval svýma – *mýma* – očima. Byl to účet za dvě noci v motelu Valentine kdesi v Chesteru v Severní Karolíně na konci října. Podle dokladu se neplatilo kreditní kartou, ale v hotovosti.

Dlouho jsem na něj zíral. Nejdřív mě napadlo, že mohl patřit někomu jinému z vaší kanceláře a že se do téhle kartonové krabice dostal omylem, když ti někdo vyklízel stůl. Ale na účtu bylo tvoje jméno, Allison.

Muselo však jít o nějaký omyl. Kdybys dva dny nespala doma, přece bych si toho všiml. Hypnotizoval jsem ten papír pohledem a snažil se z něj vyčíst nějaké vysvětlení, převést všechny ty nesmyslné znaky do podoby, kterou by můj mozek dokázal zpracovat a pochopit. Dvě noci v říjnu by...

Ale počkat. Kdy jsem odjel do New Yorku na schůzku s vydavatelem? Bylo to kolem Halloweenu, že? Strávil jsem tam tři dny. Při té příležitosti jsem *já* řekl: *Pojď se mnou* – ta slova, která mi teď nedají pokoj, Allison –, ale ty jsi měla hodně práce a nemohla jsi se mnou jet. Nebo jsi to aspoň tvrdila.

Vyšel jsem do pracovny v patře a prolistoval stolní kalendář. Stálo to tam mým úhledným vlastnoručním písmem – od

28. do 30. října jsem byl v New Yorku. Ve stejných dnech jsi zřejmě byla v nějakém Chesteru v Severní Karolíně, Allison. A noci jsi trávila v motelu Valentine.

Co jsi sakra dělala v motelu v Severní Karolíně, když jsem byl v New Yorku?

4

Zavolał jsem Tommymu Weirovi, který bydlel ve stejné ulici, jestli by nedokázal nějak obejít heslo v tvém notebooku. „Jestli se do něj nedostaneš, můžu ho používat leda jako podložku,“ řekl jsem mu. Už jsem ale nedodal, že něco hledám. Prostě jsem mu řekl, že chci mít přístup k tvému notebooku. Zatímco se Tommy věnoval práci, já jsem sešel dolů a zapálil si na terase cigaretu. Když jsem dokouřil, vyzval jsem z ledničky pár piv a odnesl je do pracovny. Tommy už se do počítače dostal.

„Nastavil jsem ti tady okénko, kam si zadáš vlastní heslo,“ řekl mi.

Napsal jsem něco jednoduchého, co si budu pamatovat, a pak jsme si šli dopít pivo dolů na terasu. Tommy byl na tvém pohřbu a kondoloval mi. Teď na tebe nepřišla řeč, Allison, a i když to nerad přiznávám, byl jsem rád. Těch pár minut, kdy jsem s Tommym Weirem popíjel na terase, jsem si zase připadal skoro jako člověk. Dokonce řekl nějaký vtip a já se zasmál. Opravdu od srdce.

Když Tommy odešel, otevřel jsem tvůj notebook a zjistil, že historie vyhledávání je smazaná. Na pevném disku navíc nebyl uložený jediný soubor. Jako by přístroj právě vyšel z výroby. Zavolał jsem Tommymu a zeptal se ho, jestli při pronikání do notebooku na něco nesáhl a omylem nevymazal všechny soubory a historii vyhledávání.

„Ne, kámo, já to nebyl. Ale taky jsem si toho všiml,“ řekl.
„Asi jsem ti to měl říct. Zdá se, že Allison použila program na smazání dat z pevného disku.“

„Smazání dat,“ zopakoval jsem. „To jako úplně všechno odstranila?“

„Jo. Ať tam bylo cokoli, všechno je pryč.“

„Dobře.“ Na chvíli jsem se odmlčel.

„Jsi v pohodě, Aarone?“

„Jo.“ Ale nebyl jsem. „Díky, Tommy.“

„Kdybys ještě něco potřeboval, stačí říct.“

„Jasně.“

„Dát si pívko byl super nápad. Brzy si to musíme zopakovat.“

„To si piš,“ řekl jsem a ukončil hovor.

5

Když jsem vešel do redakce *Heraldu*, připadal jsem si, jako bych měl nějakou smrtelnou nemoc. Všechny hlavy se ke mně otáčely. *Kdo je ten tvor, co tady chodí vzpřímeně mezi stoly a předstírá, že je člověk?* Většina z těch, kteří na mě upírali zraky, mě nepoznávala. Jiným to však bylo hned jasné. Někteří tví bývalí kolegové mě přivítali pevným objetím a soucitným poklepáním po zádech. Připadal jsem si jako nešťastník, co právě netrefil prázdnou branku a zavinil prohru. Jedna žena – už jsem ji někdy viděl, nejspíš na nějaké grilovačce, ale nemohl si vzpomenout na její jméno – se na mě podívala nad přepážkou své pracovní kóje, zakryla si tvář baculatýma růžovýma rukama a rozplakala se. Lítost by se tu dala přímo krájet a mně se z toho dělalo špatně. Několik lidí se mě zeptalo, jak to zvládám. Musel jsem povolat na pomoc druhého Aarona, toho spolehlivého robota, který si

nasadil moji tvář a odříkával povrchní a společensky přijatelné odpovědi.

Nebyla to žádná přetvářka. V těchto novinách jsi pracovala sedm let a ti lidé tě tu měli rádi. Opravdu mě litovali a hrstka z nich se za mnou vydala chodbou ke kanceláři Billa Duvaneyho. Cestou jsem procházel kolem tvého stolu, který se blyštil čistotou a neležela na něm jediná věc. Na kancelářské křesílko někdo položil laminovanou modlitební kartu ze tvé zádušní mše. Při pohledu na ni se mi sevřelo hrdlo.

Jakmile jsem vstoupil do dveří, Bill Duaney vzhlédl od notebooku. „Ježíši, Aarone,“ vyhrkl, zvedl se ze židle a zamířil ke mně. Pevně mě objal, až se mi spona jeho kravaty zaryla do hrudní kosti a ucítil jsem jeho silnou kolínskou. „To je ale překvapení. Jsem rád, že jsi tady. Jak se držíš?“ zeptal se, když mě zase pustil.

„Snad dobře. Ani nevím.“

„Celá tahle věc.“ Zavrtěl hlavou. Bill byl na pohřbu a stejně jako spousta jiných lidí tam se mnou nejspíš i mluvil, ale já si to nepamatoval. Byl to padesátník se sklíčenou psí tváří, jejíž žalostný výraz teď navíc podtrhoval soucit. U kořene nosu měl otisk brýlí, které ležely na stole. Zdědil noviny po manželčiných rodičích a mně nikdy nebylo jasné, jestli si zodpovědnost šéfredaktora zdráhavě užívá, nebo si připadá jako v pasti.

„Doufám, že neruším, Bille.“

„Ale vůbec ne, Aarone. Posad' se. Prosím.“ Mávl masitou tlapou k jedné z prázdných židlí před svým stolem. „Mine-rálku? Kávu? V odpočívárně možná budou i koblihy.“

„To je v pořádku, díky.“

Zavřel dveře kanceláře a pak se vrátil za stůl. Když jeho mohutná postava padla do křesla, zasyčelo jako propíchnutá pneumatika. Posadil jsem se na židli naproti němu a usilovně